

ข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ

Rape and Obscenity by Intrusion

นิชา ปองขวालao¹

Nicha Pongkhualao¹

Received: 1 September 2019 Revised: 9 November 2019 Accepted: 10 December 2019

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษาถึงกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ โดยการนำเอาคำนิยามของการกระทำชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ในการศึกษา รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำชำเรา และอนาจารโดยการล่วงล้ำ หลักการตีความกฎหมายอาญา เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย รวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ จากการศึกษาพบว่า การแก้ไขคำนิยามกระทำชำเราเป็นการแก้ไขเพื่อ ให้สอดคล้องกับการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และกำหนดให้การอนาจารโดยการล่วงล้ำเป็นความผิดที่มีโทษหนักกว่าอาชญากรรมทั่วไปเพื่อปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมายให้บังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายของต่างประเทศ ทั้งนี้ ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติ ดังกล่าว โดยหลักการพื้นฐานในการตีความกฎหมายอาญาจะต้องตีความตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด ประกอบกับการตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายและคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเป็นสำคัญ

คำสำคัญ : ข่มขืนกระทำชำเรา, อนาจารโดยการล่วงล้ำ, อนาจาร

Abstract

This academic article focuses on the study of criminal law particularly on offenses related to sex, rape and obscenity by intrusive behavior. The study adopts the definition of sexual assault used in the Criminal Code Amendment Act (No. 27) B.E. 2562. The study includes ideas about rape and obscenity, principles of criminal law interpretation, comparisons between international law and Thai law and analyzing problems arising from the amendment of criminal law on offenses relating to sex, rape and obscenity. The study found that an amendment to the definition of sexual

¹ นิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยานิพนธ์ดีเด่น E-Mail: leemamalee36@gmail.com โทร. 0807684902

¹ Bachelor of Law, Faculty of Law, Rajabhat Maha sarakham University

Master of Law, Faculty of Law, Sripatum University

assault is a correction made in order to be consistent with the definition of natural sexual assault by specifying that obscenity by intrusive is a crime that is more severe than general obscenity. An amendment would make the law more effective and consistent with international law. There are still problems about interpretation of such provisions. The basic principles for interpreting criminal law must be strictly literal and according to the purposes of the law.

Keywords: rape, obscenity by intrusive, obscenity

บทนำ

ประเทศไทยได้มีการบัญญัติกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศชั้นครั้งแรกในกฎหมายตราสามดวง ตามพระราชบัญญัติ ตราไว้เมื่อ ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะพิเศษ ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ร.ศ. 118 แต่ในภายหลังได้ยกยกเลิกไปโดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 หลังจากนั้นได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 ภาคความผิดลักษณะ 9 ของประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานชั้นขึ้นกระทำชำเรา มาตรา 276 และฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา 227 โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้ความผิดฐานชั้นขึ้นกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจารเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคระหว่างเพศในรัฐธรรมนูญ โดยการแก้ไขบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศดังกล่าว ส่วนหนึ่งอ้างอิงมาจากพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 (The Sexual Offences Act 2003) ของสหราชอาณาจักรเป็นหลัก ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มีการให้ความหมายของกระทำชำเราไว้ใน มาตรา 276 โดยการกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำการกระทำกับอวัยวะเพศ ทavarหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเดิมได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่วงล้ำ” และตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทavarหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทavarหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาคต เรียกว่า “อนาคตโดยการล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่าอนาคตทั่วไปตาม มาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ และวรรคห้า โดยเหตุผลในการแก้ไขกฎหมายในครั้งนี้ เพื่อเป็นการปรับปรุงบทนิยาม คำว่า “กระทำชำเรา” ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับลักษณะการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และปรับปรุงบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศบางประการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

การกระทำชำเราจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การกระทำที่อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้ำในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น

ปัจจุบัน ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 ซึ่งได้กำหนดนิยามของคำว่า กระทำชำเรา ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทavarหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเดิมได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่วงล้ำ” และตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทavarหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทavarหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาคต เรียกว่า “อนาคตโดยการล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่าอนาคตทั่วไปตาม มาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ และวรรคห้า โดยเหตุผลในการแก้ไขกฎหมายในครั้งนี้ เพื่อเป็นการปรับปรุงบทนิยาม คำว่า “กระทำชำเรา” ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับลักษณะการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และปรับปรุงบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศบางประการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าจะมีการแก้ไขค่านิยามของ การกระทำของเรา ไว้อย่างชัดเจนแล้วก็ตาม โดย จำกบทนิยามดังกล่าว ผู้กระทำการเป็นชายโดยใช้ อวัยวะเพศของตนล่วงล้ำอวัยวะเพศหญิงหรือทาร กหันหรือซ่องปากของหญิงก็ได้ หรือผู้กระทำการ เป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่วงล้ำทารหัน หรือซ่องปากของชายด้วยกันก็ได้ แต่หากผู้กระทำการ เป็นหญิง จะต้องเป็นกรณีให้อวัยวะเพศชายผู้ถูก กระทำล่วงล้ำเข้ามาในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำการ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า หากเป็นกรณีที่ ผู้กระทำการอยู่เฉยๆ (Passive) และบังคับให้ผู้ถูก กระทำการอวัยวะเพศมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของ ผู้กระทำการ เช่น หญิงบังคับให้ชายເຂົ້າອວຍເວັບພື້ນມາ ล่วงล้ำอวัยวะเพศหญิงอันเป็นการกระทำใน ลักษณะที่หญิงผู้กระทำการอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ จะถือว่าเป็นกรณีที่หญิงกระทำการชำเราชายหรือไม่ โดยหากไม่มีการตีความให้รวมถึงกรณีนี้ด้วย การกระทำในลักษณะนี้ก็คงจะเป็นเพียงความ ผิดเกี่ยวกับเสรีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น แต่ หากตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย ก็อาจ เป็นการตีความที่ขัดหลักการตีความกฎหมาย กฎหมายและขัดหลักการแบ่งแยกอำนาจได้

บทความวิชาการนี้จึงมุ่งศึกษาถึงกฎหมาย กฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่นกระทำ ชำเราและอนุมัติการล่วงล้ำ โดยการนำเอาค่า นิยามของการกระทำการชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ในการศึกษา รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับ การกระทำการและอนุมัติการล่วงล้ำ หลัก การตีความกฎหมายอาญา เปรียบเทียบกฎหมาย ต่างประเทศกับกฎหมายไทย รวมทั้งวิเคราะห์ ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความ ผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่นกระทำการและอนุมัติ การล่วงล้ำ เพื่อเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังกล่าวอันจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

รัตตุประสงค์

- ศึกษากฎหมายอาญาในความผิด เกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่นกระทำการ ชำเราและอนุมัติการล่วงล้ำ โดยการนำเอาค่า นิยามของการกระทำการ ชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ใน การศึกษา

- ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำการ ชำเราและอนุมัติการล่วงล้ำ และหลักการตีความ กฎหมายอาญา

- ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ กับกฎหมายไทย

- วิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไข กฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่น กระทำการและอนุมัติการล่วงล้ำ

- ค้นหาข้อสรุปและข้อเสนอจากการ วิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญา ในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่นกระทำการ ชำเราและอนุมัติการล่วงล้ำ

วิธีการศึกษา

การศึกษาในบทความนี้ เป็นการศึกษา ด้วยวิธีการค้นคว้าทางเอกสารและรวบรวมเอกสาร ทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษา ต่างประเทศ หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร บทความ บัญญัติของ กฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความเอกสาร ทางวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลสารสนเทศ เพื่อนำมาศึกษาถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการกระทำ ชำเราและอนุมัติการล่วงล้ำ หลักการตีความ กฎหมายอาญา ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับ กฎหมายต่างประเทศ โดยศึกษาเพื่อวิเคราะห์ ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความ ผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขื่นกระทำการและอนุมัติ การล่วงล้ำ เพื่อเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังกล่าวอันจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

ผลการศึกษา

จากการศึกษาภูมิภาคอย่างอาณาจักรในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานขั้นชื่นกระทำชำเราและการอนุจารโดยการล่วงล้า ผู้เขียนจึงได้นำเสนอผลการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการกระทำชำเราและการอนุจารโดยการล่วงล้า ดังนี้

- บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศของไทยถูกบัญญัติขึ้นครั้งแรกในกฎหมายตราสามดวงตามประอัยการลักษณะผัวเมีย ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะขั้นชื่นล่วงประเวณี ร.ศ. 118 แต่ในภายหลังได้ถูกยกเลิกไปโดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 หลังจากนั้นได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในภาค 2 ภาคความผิดลักษณะ 9 ของประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานขั้นชื่นกระทำชำเรา มาตรา 276 และฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา 227 โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้ความผิดฐานขั้นชื่นกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจารเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคระหว่างเพศในรัฐธรรมนูญ ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มีการให้ความหมายของการกระทำชำเราไว้ใน มาตรา 276 การกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำการทำกับอวัยวะเพศ ทوارหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทوارหนักของผู้อื่น โดยการกระทำชำเราตามมาตรฐานนี้แบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีที่ผู้กระทำใช้อวัยวะเพศของตนกระทำชำเรา และกรณีที่ผู้กระทำใช้สิ่งอื่นใดกระทำชำเรา ดังนั้นการกระทำชำเราจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การกระทำที่อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้าในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น

ประมวลกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศได้รับการแก้ไขอีกครั้งโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นการแก้ไขครั้งล่าสุดในปัจจุบัน ได้กำหนดนิยามของคำว่า “กระทำชำเรา” ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้าอวัยวะเพศ ทوارหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเดิมได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไป โดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่วงล้า” และตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทوارหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้าอวัยวะเพศ หรือทوارหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาจาร เรียกว่า “อนุจารโดยการล่วงล้า” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่าอนุจารทั่วไปตาม มาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ และวรรคห้า

การแก้ไขกฎหมายในครั้งนี้ เป็นการปรับปรุงบทนิยาม คำว่า “กระทำชำเรา” ให้ชัดเจน และสอดคล้องกับหลักคณะกรรมการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และปรับปรุงบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศบางประการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย โดยจากบทนิยามดังกล่าว ผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่วงล้าอวัยวะเพศหญิงหรือทوارหนักหรือช่องปากของหญิงก็ได้ หรือผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่วงล้าทوارหนักหรือช่องปากของชายด้วยกันก็ได้ แต่หากผู้กระทำเป็นหญิง จะต้องเป็นกรณีให้อวัยวะเพศชายผู้ถูกกระทำล่วงล้าเข้ามาในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า หากเป็นกรณีที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) และบังคับให้ผู้ถูกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่วงล้าอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้าอวัยวะเพศของหญิงอันเป็นการ

กระทำในลักษณะที่เหยียดผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ จะถือว่าเป็นกรณีที่เหยียดกระทำข้าราชการตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่หรือไม่ โดยหากไม่มีการตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย การกระทำในลักษณะนี้ก็คงจะเป็นเพียงความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น แต่หากตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย ก็อาจเป็นการตีความที่ขัดหลักการตีความกฎหมายอาญาและขัดหลักการแบ่งแยกอำนาจได้ ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์ประเด็นนี้ในลำดับต่อไป

2. โดยทั่วไปในการตีความกฎหมายอาญาของไทยนั้น มีหลักการพื้นฐานซึ่งได้รับการยอมรับอยู่ 4 ประการ ได้แก่ การตีความตามหลักภาษา การตีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบของกฎหมาย การตีความประวัติความเป็นมาของกฎหมาย และ การตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมาย ทั้งนี้ โดยถือเอาการตีความตามความมุ่งหมายของตัวบทกฎหมายเป็นสำคัญ กล่าวคือ การตีความตามวิธีนี้ คุณธรรมทางกฎหมาย จะเป็นเครื่องช่วยในการตีความได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการบัญญัติกฎหมายอาญาในและฐานความผิดจะมีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองแตกต่างกันไป คุณธรรมทางกฎหมาย หมายถึง สิ่งที่ไม่ได้เป็นรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นสิ่งที่เป็นภาพในทางความคิดหรือเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม โดยเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์หรือเป็นสิ่งที่เป็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกันที่กฎหมายคุ้มครอง โดยคุณธรรมทางกฎหมายเป็นแนวความคิดหนึ่งในทางกฎหมายของประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย คุณธรรมทางกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นการคุ้มครองผู้เสียหายจากอาชญากรรมทางเพศ โดยกฎหมายให้ความคุ้มครองในเรื่องของการล่วงประเวณีย่องทำให้คุณค่ารวมถึงการยอมรับนับถือในสังคมของผู้ถูกล่วงประเวณีนั้นลดลง และอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายได้

จึงเป็นการสมควรที่กฎหมายจะต้องคุ้มครองให้บุคคลทุกคนในสังคมมีเสรีภาพที่จะกำหนดความสัมพันธ์ทางเพศของตนได้ ดังนั้น นอกจากจำเป็นที่จะต้องคันหนาคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว อาจต้องคำนึงถึงคุณค่า (Value) ของการกระทำด้วย ส่วนหลักเกณฑ์การตีความกฎหมายยื่นๆ เป็นเพียงปัจจัยที่จะนำให้เข้าไปใกล้กับความหมายที่แท้จริงของตัวบทกฎหมายเท่านั้น ในการตีความกฎหมายอาญาและการใช้กฎหมายอาญาจึงต้องอยู่ในกรอบหรือขอบเขตของความหมายของตัวบทกฎหมาย หากใช้กฎหมายอาญาเกินเลยขอบเขตความหมายของตัวบทแล้ว กรณีก็มิใช่การตีความกฎหมายอาญา แต่เป็นการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง (Analogue) ในกฎหมายอาญาและถ้าการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งนั้น เป็นไปในทางที่เป็นผลร้ายแก่ผู้กระทำการผิดแล้ว ย่อมเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในกฎหมายอาญา

3. จากการพิจารณาความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของสหราชอาณาจักรในพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 (The Sexual Offences Act 2003) ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) พบร่วม ผู้กระทำผิดต้องเป็นชายเท่านั้น ส่วนผู้ถูกกระทำจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ และกฎหมายยังให้ความสำคัญกับการคุ้มครองการกระทำการผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแบบธรรมชาติ โดยมีความหมายถึง ผู้ใดข่มขืนผู้อื่นโดยการใช้อวัยวะเพศล่วงล้ำหรือสอดใส่ (Penetration) เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือบังคับให้ผู้อื่นกระทำต่อตนโดยผู้อื่นไม่ยินยอม ส่วนความผิดข้อหาประทุษร้ายทางเพศ (sexual assault) เป็นการใช้ตัวถูกอื่นได้ล่วงล้ำหรือสอดใส่เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปาก หรืออวัยวะอื่นได้โดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมก็จะเป็นความผิดทั้งสิ้น

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในประเทศไทยที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law)

เช่น สมพันธ์สารณรัฐเยอรมนี การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานข่มขื่นกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ต้องมีการกระทำชำเรา หญิง อาจเป็นการกระทำโดยผู้ที่ขึ้นเงินใจหญิงเพื่อให้มีการกระทำกับตัวเอง อันเป็นการกระทำชำเรา ในลักษณะ Passive หรือเป็นการข่มขืนใจเพื่อให้กระทำกับบุคคลอื่น ซึ่งเป็นการกระทำที่หญิงมิได้ยินยอม โดยรู้ว่าหญิงไม่ได้ให้ความยินยอมและรู้ว่าเป็นหญิงที่มิใช่ภรรยาตน การกระทำความผิดฐานข่มขื่นกระทำชำเราได้กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ ย่อมมีการล่วงล้าโดยใช้คำว่า Sexual Intercourse หรือ Sexual Penetration ย่อมมีความหมายรวมถึงการ “สอดใส่” อญูในตัวอยู่แล้ว ซึ่งเป็นการที่ผู้ใดข่มขื่นกระทำชำเราผู้อื่น และสารณรัฐฝรั่งเศสใน The French Penal Code Section 222-23 ความผิดฐานข่มขื่นกระทำชำเรา คือ การกระทำทุกอย่างที่มีการล่วงล้าหรือการสอดใส่ ไม่ว่าโดยวิธีธรรมชาติหรือวิธีอื่นใด จึงไม่จำกัดเฉพาะอวัยวะเพศชายที่ล่วงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศหญิง แต่รวมถึงถึงการใช้วัตถุอื่นใดสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศ ทوارหนัก หรือทางช่องปากโดยผู้อุทกกระทำไม่ยินยอม แต่การกระทำชำเราต้องเป็นการล่วงล้าหรือการสอดใส่เท่านั้น

จากการพิจารณากฎหมายต่างประเทศทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) เห็นได้ว่า การกระทำชำเรา ผู้กระทำต้องมีการสอดใส่อวัยวะเพศล่วงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศ ทوارหนัก หรือช่องปากของผู้อุทกกระทำ ซึ่งประเทศไทยได้มีการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำชำเราในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่ากระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้าอวัยวะเพศ ทوارหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว กฎหมายได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกัน” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้

ถ้อยคำว่า “ล่วงล้า” ซึ่งเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดพิพากษาลภีก โดยการกระทำชำเราจะต้องเป็นการกระทำชำเราโดยมีการสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศ ทوارหนักหรือช่องปากของผู้อุทกกระทำ ซึ่งหากตีความตามตัวอักษรแล้วย่อมหมายถึงผู้กระทำต้องกระทำชำเราในลักษณะ Active จึงมีข้อพิจารณาต่อไปว่าหากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive ก็ควรคือ การที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ แล้วบังคับให้ผู้อุทกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่วงล้าอวัยวะเพศของผู้กระทำ จะเป็นการกระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ด้วยหรือไม่ หากพิจารณาจากบทบัญญัติกฎหมายของสมพันธ์สารณรัฐเยอรมนี เห็นได้ว่า มีการบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำชำเราของผู้กระทำทั้งในลักษณะที่เป็น Active และ Passive ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 (1) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การจะตีความให้การกระทำชำเราหมายความรวมถึงการกระทำชำเราในลักษณะ Passive ด้วยจะต้องมีการเขียนไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามหลักการตีความกฎหมายที่จะต้องตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมาย และต้องไม่ตีความเกินไปกว่าตัวอักษร อีกทั้งต้องไม่เป็นการขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจด้วย

นอกจากนี้ กฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นได้กระทำกับอวัยวะเพศหรือทوارหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช้อวัยวะเพศล่วงล้าอวัยวะเพศ หรือทوارหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาคต เรียกว่า “อนาคตโดยการล่วงล้า” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่อนาจารทั่วไปตามมาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ วรรคห้า โดยตามกฎหมายเดิมการใช้สิ่งอื่นได้กระทำกับอวัยวะเพศหรือทوارหนักของผู้อื่น เป็นการกระทำชำเราด้วย จึงมีความคลาดเคลื่อนไปจากความมุ่งหมายของกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายเดิมคงมีความมุ่งหมายเพียงเพื่อ

ให้เกิดความเสมอภาคในทางเพศของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ คงไม่ได้ตั้งใจขยายขอบเขตไปถึงสิ่งที่กระทำ และอวัยวะที่ถูกกระทำด้วย ทำให้ผู้กระทำที่มีเจตนาเพียงจับต้อง ลูบคลำ รับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะเป็นการลงโทษที่หนักเกินกว่าเจตนา การกระทำนานาจารไม่ต้องมีเจตนาพิเศษ เพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำดังเช่นการกระทำชำเรา เพียงกระทำอันไม่สมควรในทางเพศก็เป็นความผิดฐานกระทำนานาจารแล้ว ดังนั้น หากผู้กระทำใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้าอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้ถูกกระทำ ย่อมรับผิดฐานกระทำนานาจารโดยการล่วงล้าตามมาตรา 278 วรรคสอง ซึ่งต้องรับโทษเท่ากับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายแก้ไขใหม่ โดยมีองค์ประกอบความผิดคล้ายกับความผิดข้อหาประทุษร้ายทางเพศ (Sexual Assault) ของสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการใช้วัตถุอื่นใดหรืออวัยวะอื่น ได้ล่วงล้าหรือสอดใส่เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปาก โดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมก็จะเป็นความผิดทั้งสิ้น

4. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมใน มาตรา 276 การกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นได้กระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ได้มีการขยายความหมายของการกระทำชำเราออกไปอย่างกว้างขวางในหลายรูปแบบมาก โดยไม่จำกัดเพียงการกระทำชำเราโดยวิธีธรรมชาติเท่านั้น ซึ่งการกระทำชำเราตามมาตรานี้ แบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีที่ผู้กระทำใช้อวัยวะเพศของตนกระทำชำเรา เป็นการกระทำชำเราโดยวิธีธรรมชาติ ซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำของชายต่อหญิง ชายต่อชาย หรือหญิงต่อชายก็ได้ และกรณีที่ผู้กระทำใช้สิ่งอื่นได้กระทำชำเรา กล่าวคือ หากชายใช้วัตถุอื่นได้สอดใส่ หรือเพียงแต่กระทำกับอวัยวะเพศหญิง หรือทวารหนัก

ของหญิง ก็เป็นการกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมแล้ว และการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำของชายต่อหญิง ชายต่อชาย หญิงต่อชาย หรือหญิงต่อหญิง ซึ่งอาจเป็นกรณีที่ผู้กระทำเป็นคู่สมรสกันก็ได้ และโดยเหตุที่หลักการตีความกฎหมายอาญาตาม มาตรา 2 นั้น จะต้องตีความอย่างเคร่งครัด ดังนั้น การใช้กฎหมายอาญาของนักกฎหมายไทยจึงเป็นการใช้กฎหมายที่ยึดติดอยู่กับตัวอักษร ซึ่งมีความคลาดเคลื่อนไปจากความมุ่งหมายของกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายเดิมคงมีความมุ่งหมายเพียงเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในทางเพศของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ คงไม่ได้ตั้งใจขยายขอบเขตไปถึงสิ่งที่กระทำ และอวัยวะที่ถูกกระทำด้วย ทำให้ผู้กระทำที่มีเจตนาเพียงจับต้อง ลูบคลำ รับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะเป็นการลงโทษที่หนักเกินกว่าเจตนา

จากปัญหาการตีความบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จึงนำมาสู่การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้าอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติตั้งกล่าว กฎหมายได้ตัดก้อนคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ก้อนคำว่า “ล่วงล้า” ซึ่งเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับคำพิพากษาศาลฎีกา โดยการกระทำชำเราจะต้องเป็นการกระทำชำเราโดยมีการสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้ถูกกระทำ ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายแล้วย่อมเป็นการกระทำที่ผู้กระทำเป็นคนกระทำในลักษณะ Active จึงมีข้อพิจารณาว่าหากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive กล่าวคือ การที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ และบังคับให้ผู้ถูกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่วงล้าอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้กระทำ จะเป็นการกระทำชำเราตามความหมายของบทบัญญัติตั้งกล่าวด้วยหรือไม่ เช่น หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของ

ชายมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้จะถือว่าเป็นการใช้อวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศของชายผู้ถูกกระทำตามความหมายของการกระทำชำเราที่แก้ไขใหม่หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากหลักการตีความกฎหมาย โดยต้องเป็นการตีความไม่เกินไปกว่าตัวอักษร และไม่เกินไปกว่าความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายด้วย จะตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายแม้ว่าจะเป็นการตีความเกินไปกว่าตัวอักษรหากได้ไม่ เพราะอาจเป็นการขัดกับหลักการตีความกฎหมายอาญาและหลักการแบ่งแยกอำนาจได้ เนื่องจากคลังซึ่งเป็นฝ่ายตุลาการจะต้องวินิจฉัยคดีความตามกฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติ และควรพิจารณาแต่เฉพาะกฎหมายที่เป็นอยู่ (what the law is) ไม่ใช่กฎหมายที่ควรจะเป็น (what the law should be) เพราะเป็นเรื่องของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นไปตามหลักการแบ่งแยกอำนาจนั้นเอง

ศาลฎีก้าได้เคยวินิจฉัยตามกฎหมายเดิมว่า การที่จำเลยเพื่อสนองความใครของตนเองให้ผู้เสียหายอมอวัยวะเพศของจำเลย เป็นการใช้อวัยวะเพศของจำเลยกระทำกับช่องปากของผู้เสียหาย เป็นการกระทำชำเรา ตามคำพิพากษาศาลฎีก้าที่ 15309/2553 และการกระทำชำเราไม่ว่าเป็นการกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นจึงยังคงต้องมีการสอนใส่อวัยวะเพศหรือสิ่งอื่นใดให้ล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากด้วย ตามคำพิพากษาศาลฎีก้าที่ 1390/2555 จากคำพิพากษาศาลฎีก้าดังกล่าวเห็นได้ว่า เป็นกรณีที่ผู้กระทำมีการกระทำในลักษณะ Passive เมื่อพิจารณา尼ยามคำว่า กระทำชำเรา ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(8) แม้ผู้กระทำจะมีการกระทำในลักษณะ Passive ผู้กระทำก็กระทำชำเราอีกฝ่ายหนึ่งได้

ผู้เขียนมีความเห็นว่า สำหรับกรณีที่หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้ำ อวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ หากพิจารณาการกระทำดังกล่าวจากความหมายของการกระทำข้าเราตามกฎหมายเดิมใช้คำว่า “กระทำกับ” กรณีดังกล่าวจึงเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศของผู้อื่น โดยให้อวัยวะเพศชายผู้ถูกกระทำล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำ จึงเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำข้าเราตามกฎหมายเดิมแล้ว แต่หากพิจารณาจากความหมายของการกระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ใช้คำว่า “ล่วงล้ำ” ซึ่งต้องเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศของผู้อื่น แต่การที่หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศของชายผู้ถูกกระทำตามถ้อยคำที่บัญญัติไว้ในนิยามของการกระทำชำเราที่แก้ไขใหม่ แม้ว่าการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะมีความมุ่งหมายให้หมายความรวมถึงกรณีด้วยก็ตาม แต่ถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าวก็ยังไปไม่ถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายนั้น

อย่างไรก็ได้ หากพิจารณาเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคท้ายการกระทำ หมายความรวมถึงการกระทำที่ไม่มีการเคลื่อนไหวร่างกายด้วย ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายเขียนไว้อย่างชัดเจนสำหรับการกระทำที่เป็นลักษณะ Passive ด้วย ดังนั้น การจะตีความกฎหมายให้หมายความรวมถึงการกระทำที่เป็น passive ได้ จะต้องมีการเขียนไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวด้วย แต่หากไม่มีการตีความให้รวมถึงกรณีนี้ด้วย การกระทำในลักษณะดังกล่าวนี้ก็คงจะเป็นเพียงความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น ซึ่งมีอัตราโทษที่แตกต่างกันมากกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและข้อพิจารณาข้างต้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่บัญญัติว่า กระทำการหมาดความร้ายกาจเพื่อสนองความได้ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำการล้ำอวัยวะเพศ ทavarหนักหรือซ่องปากของผู้อื่น เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายแล้วจะต้องมีการล่วงล้ำหรือสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทavarหนัก หรือซ่องปากของผู้กระทำการอันเป็นการกระทำในลักษณะ Active แต่หากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive กล่าวคือการที่ผู้กระทำการอยู่เฉยๆ แล้วบังคับให้ผู้กระทำการเอาร้ายวะเพศมาล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทavarหนัก หรือซ่องปากของผู้กระทำ เช่น หยุงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิง โดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำการอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ จะเป็นการกระทำการความผิดฐานขึ้นกรณีกระทำการตามกฎหมายแก้ไขใหม่ได้นั้น ต้องเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำการล้ำอวัยวะเพศของผู้อื่น แต่การที่หยุงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำการอยู่

เฉยๆ (Passive) จึงไม่ใช่การใช้อวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำการล้ำอวัยวะเพศของชายผู้กระทำการ ตามถ้อยคำที่บัญญัติไว้ในนิยามของกระทำการชำเราที่แก้ไขใหม่ แม้ว่าการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะมีความมุ่งหมายให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วยก็ตาม แต่ถ้อยคำในบทบัญญัติตั้งกล่าวก็ยังไม่ถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายนั้น เนื่องจากการตีความบทบัญญัติตั้งกล่าวจะต้องพิจารณาจากหลักการตีความกฎหมาย โดยต้องเป็นการตีความไม่เกินไปกว่าตัวอักษร และไม่เกินไปกว่าความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายด้วยจะตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายแม้ว่าจะเป็นการตีความเกินไปกว่าตัวอักษรหากได้ไม่ เพราะอาจเป็นการขัดกับหลักการตีความกฎหมายและหลักการแบ่งแยกอำนาจได้

ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า หากมีการบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำการชำเราของผู้กระทำการทั้งในลักษณะที่เป็น Active และ Passive ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) ดังเช่นที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 (1) ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันนี ก็จะทำให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้บทบัญญัติตั้งกล่าวได้อย่างถูกต้องสมดังตามเจตนาของกฎหมาย

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงศ์ พุกพ่วง. (2558). บัญหาขอบเขตความรับผิดฐานข่มขืนกระทำการชำเรา ตามมาตรา 276 และมาตรา 227 ตามประมวลกฎหมายอาญาแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- คณิต ณ นคร. (2553). พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญุชน.
- คณิต ณ นคร. (2556). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญุชน.
- ชิดชนก แฝ่สุวรรณ. (2548). ความผิดฐานข่มขืนกระทำการและอนาคต : ศึกษาด้วยแฝงกฎหมายตราสามดวงถึงประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ถาวร เกียรติทับทิว. (2546). หลักการแบ่งแยกอำนาจและความสมัมพันธ์ขององค์กรที่ใช้อำนาจของบุคคลตามแนวคิดของมองเดสกิเยอ. สารานุกรมบริหารศาสตร์ ปีที่ 43.
- ปรินดา เวทพิสัย. (2551). ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาองค์ประกอบความผิดกรณีผู้ถูกกระทำ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พระราชบัญชี รังดิษฐ์. (2557). ความผิดเกี่ยวกับเพศجرائمความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.
- ศิวดี เกิดเจริญ. (2552). ผลกระทบจากการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุมนัส ตั้งเจริญกิจกุล. (2552). ความผิดเกี่ยวกับเพศ : ศึกษาเบรียบเทียบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กับอำนาจ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แสวง บุญเฉลิมวิภาส. (2546). หลักกฎหมายอาญา. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญาณ.
- Jeanne C. Marsh. (1982). *Nathan Caplan Boston. Rape and the limits of law reform.* Mass : Auburn house Pub. Co.
- Jonathan Herring. (2007). *Criminal Law.* Basingstoke [England]: Palgrave Macmillan.
- Thomas Fischer. (2001). *Strafgesetzbuch und Nebengesetze.* Verlag C.H. Beck München.